

[Elisabeth Bruun Olesen]

kender både fra de borgerlige og socialdemokratiske regeringers side. Vi tager afstand fra dem, ligegyldig hvem der er arkitekter for planen, ligegyldig hvem der har fået ideen. Dyrtsreguleringen er, som jeg sagde, alt for dårlig. I dag dækker den blot omkring 20-30 pct. Den er den mest solidariske lønregulering, der overhovedet eksisterer i dag. Den sikrer, at de lavest lønnede og de svageste grupper ikke sækker totalt agterud. Det er jo de områder, der har den svageste kampradition. Her tænker jeg især på kvindeområderne, jeg tænker især på KAD-området og på HK-området. Her er der ikke den store tradition for at bruge løfteparagraffen. Her sikrer dyrtsreguleringen, at disse grupper ikke sækker helt agterud, samtidig med at der selvfølgelig inden for disse grupper skal opbygges en faglig tradition, der også får dem ud i en kamp for at bruge det bevægelige lønsystem.

Inden for det offentlige område er dyrtsreguleringen og taktreguleringen de eneste instrumenter til at sikre, at området ikke falder helt tilbage lønningmæssigt, idet det område ikke har nogen løfteparagraf og derfor ikke har muligheder for forhandlinger i overenskomstperioden. For en postarbejder, kan jeg sige, har siden 1975 dyrtsreguleringen udgjort 47 pct. af den samlede lønstigning. Derfor vil det selvfølgelig betyde en kraftig forringelse, hvis den falder væk.

Med lovforslaget fordufter også taktreguleringen op i den blå luft. Taktreguleringen spiller en meget stor rolle inden for det offentlige område, selv om den lige fra starten i 1975 systematisk er blevet udhulet gennem indgreb i forhandlingerne i 1977 og 1979 og gennem det elendige forlig i 1981. Alligevel kommer mellem 25 pct. og 50 pct. af de offentligt ansattes lønstigning fra taktreguleringen. Derfor skal den bevares, selv om vi synes, at den skal ændres, således at den bliver udbetalt med lige store kronebeløb til alle.

Nu har jeg snakket meget om de laveste områder, de dårligste og de svageste, som bliver ekstra hårdt ramt, men også inden for de områder, der traditionelt er blevet opfattet som højere lønnede områder, udgør dyrtsreguleringen en stadig større del af lønstigningen. Inden for jernindustrien var der fra første kvartal 1981 til første kvartal 1982 lønstigninger på 9,4 pct., og heraf udgjorde dyrtiden 5,6 pct. Det er, som jeg før sagde, så

meget mere bemærkelsesværdigt, eftersom den allerede er blevet udhulet gennem tidligere indgreb. Bl.a. tog socialdemokratiet brændsel, benzin og olie ud af reguleringspristallet ved decemberforliget i 1979. En forringelse, der i 1980 kostede lønmodtagerne omkring 5.000 kr., og som på lang sigt vil koste os endnu mere.

Den eneste måde, forlig af denne art kan smadres på, er, at arbejderklassen samler sig, og at man bruger den mobilisering, der er skabt ved de store demonstrationer, som vi har set nu, også her uden for Christiansborg. Kun ved, at lønarbejderne tager skeen i deres egen hånd, kun ved, at de samlet lærer deres egen kæmpestyrke at kende og handler samlet, kan en reaktionær krisepolitik som den nuværende smadres. Det vil sige, at der skal skabes en bred, tværfaglig opposition over for de planlagte angreb. Derfor må strejkestøttarbejdet intensiveres både på arbejdspladserne og i fagforeningerne, og den mobilisering, der er skabt nu, må føres videre op til overenskomstforhandlingerne, for selv om nogle af disse angreb skulle blive smadret nu, vil de vende frygteligt tilbage. Derfor må mobiliseringen opretholdes.

Kampen bliver hård, for det er ikke kun arbejdsgiverne, vi er oppe imod; ofte er det desværre også fagbevægelsens egne topledere. Vi så bl.a. på Nilfisk, hvordan Metal truede Nilfisk-arbejderne med eksklusion, fordi de ikke ville acceptere et forlig, som Metals forhandler havde fundet frem til - og som han for øvrigt havde glemt at spørge dem, om de kunne acceptere.

Borgerskabet siger: fjernelse af alle automatiske reguleringer af bl.a. dagpengene og bistandshjælpen. VS siger: fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste. Vi siger, at alle skal have mindst 2.200 kr. om ugen. Borgerskabet siger: lønstop, 4 pct. ramme ved de kommende overenskomstforhandlinger. Vi siger: 55 kr. i timen til alle. Vi siger, at løfteparagraffen skal bruges nu, den skal bruges solidarisk og organiseret, og strejkestøttarbejdet skal styrkes.

Borgerskabet siger: fjernelse af taktreguleringen, de siger: overenskomstforhandlinger for de offentligt ansatte først. VS siger: 100 pct. taktregulering med ens kronebeløb til alle og samtidig i forhandlingerne. Borgerskabet vil fjerne dyrtsreguleringen. Vi